

Børne Blad

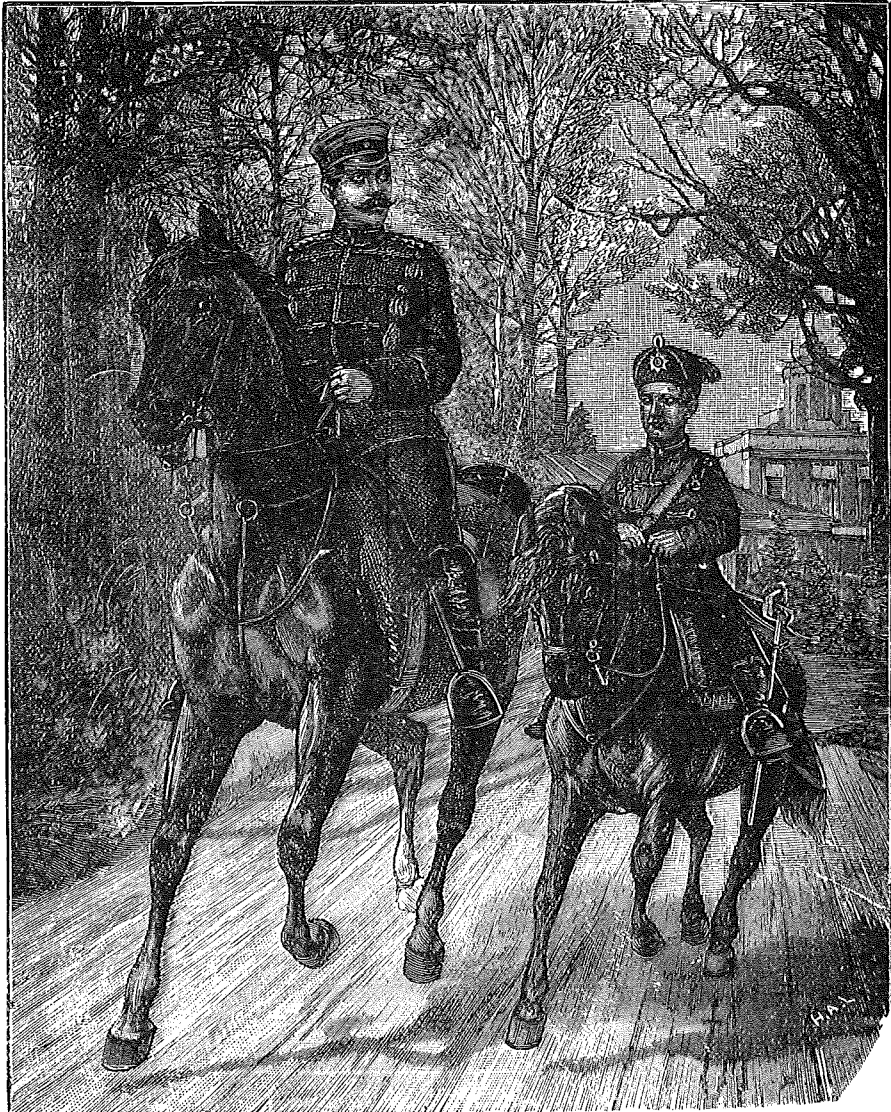

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 42.

19de oktober 1890.

16de aarg.

Keiser Wilhelm den anden af Tyskland og hans ældste søn.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forskud. 3 pakker til en adresse paa over 5 ekspl. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspl. for 35 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende reaktioner af bladet sendes til Rev. G. Wulfsberg, Ridgeway, Iowa.

Hansmands ungdomsaar.

(Fortsættelse.)

Barnets pludselige ankomst fatte reiseelskabet i stor overraskelse og forundring. En fantastisk lædt, ligeledes noget yngre dame, direktørens frue, reiste sig fra sit sæde og saa forundret omkring sig uden at sige et ord. Hun lod til at finde behag i, at der kom afveksling ind i den ensformige lange reise. „Barnet tilhører altsaa os, og du forsøger det“, sagde Frankoni og reiste sig noget venligere end ellers, idet han lagde armen om sin kones hals. „Hos dig ved man ikke, om det er spøg eller alvor, og dette her gaar ialfald over spøgen“, svarede hun surmulende, men vovede ikke at komme med indvendinger. Barnet sad paa hendes skjød, og Baldemar knælede foran ham, medens han hød ham alleslags sukkertøi og gode sager. „Hvad heder du?“ spurgte den blonde og saa med stor interesse op til den lille, som nu begyndte at finde sig nok saa vel ved den varme oven og de gode sager, og havde holdt op med at strige. „Jeg heder Hans Lange fra Freidheim“, svarede barnet, „og jeg reiser nu til mama.“ „Tøv“, afbrød Frankoni, som var linedanserselskabets husvert og gik under dette navn. „Det glemmer vi alle, hører I? Du heder ikke Lønger Hans, men Frans Frankoni skal du hede herefter, og her er din papa og mama.“ Det affegraa ansigt fortrak sig til en latter, som fik det stakkels barn til at græde. „Jeg vil hjem igjen, til Gøthe“, raabte han heftig;

thi det begyndte at gaa op for ham, at han paa denne maade ikke kom til moderen; han var naturligtvis altfor liden til at kunne have nogen forestilling om, hvor han var, hvor det bar hen, og hvad de vilde med ham.

„Det er et farligt vobestykke“, sagde Frankonis hustru ærgerlig, medens hun for-gjæves opbød alle sine kræfter for at faa barnet til at tie.

I to døgn gif det uafslædig videre. Bognens knagen, bragen og rysten blev ledsaget af det stakkels røvede barns heftige graad og bøn om at komme hjem til mama. Først gab man ham gode ord, sukkertøi og alskens gode sager; men da dette ikke hjalp, greb man til skjeldsord og slag. Fru direktøren fik saamænd mere end nok af afvekslingen. Men det var alligevel hende, som temmelig bydende befalede dem at være snille imod barnet. Hun var jo selv moder, og forstod saaledes bedst den stakkels lille Hansmands smerte. Denne sad nu fordømmet henne i en frog og saa ræd og sky hen for sig uden at sige et eneste ord; han græd sagte, medens Baldemar paa alle optænkkelige maader søgte at trøste ham og selv begyndte at storfrige, da dette ikke lykkedes for ham.

3dje kapitel.

Hvem kan med ord beskrive den jammer og fortvilelse, som de stakkels forældre følte, da de kom hjem ud paa aftenen og fik høre, at barnet var forsbundet! Grethe sad bitterlig grædende i stuen, og tanten, som ikke kunde bebrejde sig selv nok, at hun ikke kunde passet gutten bedre, var hos hende. Hun græd ikke, men gif op og ned paa gulvet i heftig bevægelse og angst og ventede paa det forfærdelige øieblik, da forældrene skulde komme hjem og faa den sørgelige sandhed at vide. Hun var jo skyld i denne ulykke! Hun, — hun! af og til stønede hun høit og begravede det blege ansigt i sine hænder. Hun havde kun overladt

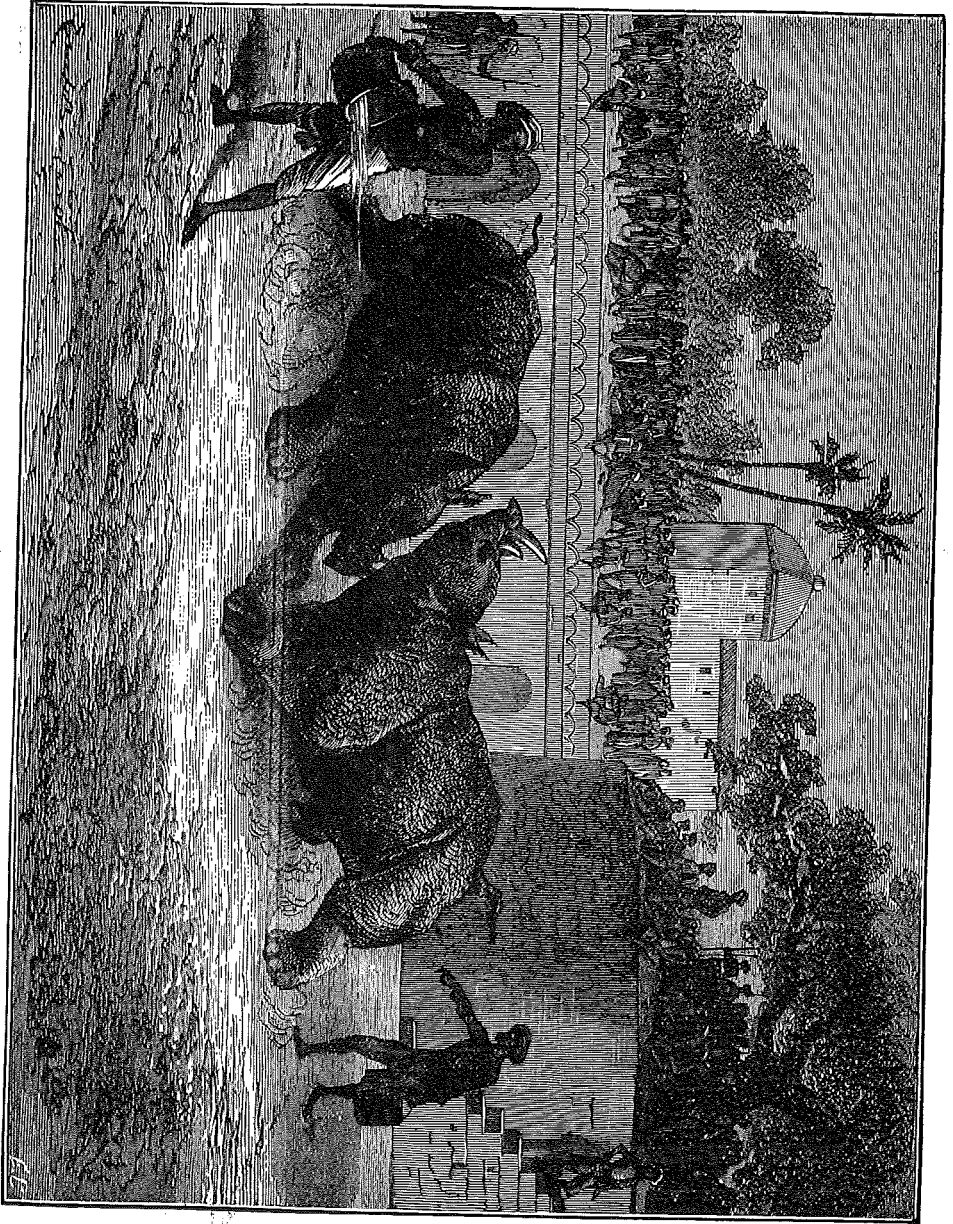
lille Hans alene i stuen et kvarter, medens hun var ud i fjøset for at fodre kalben, og da hun kom tilbage, var barnet borte. Hele huset blev gjenneføgt, fjøs, stald, kjelder og lade; forgjæves, gutten var ikke at finde. Man kom da paa den tanke, at han muligens, loffet af solfinnet, var gaaet ud for at søge efter moderen. Man ledte overalt i omegnen, spurgte alle naboerne; men ingen havde hverken seet eller hørt ham. De følgende dage fortsattes undersøgelse, og halvdelen af Friedheims indbaanere var paa benene. Stoven, den lille elv, den hele egn blev gjenneføret; men da intet spore bistes efter den lille, maatte man tilsidst antage, at gutten var druknet i elven og liget paa en eller anden ubegribelig maade være kommet langt bort. De stakkels forældre maatte efter svær kamp finde sig i sin skjæbne og høre sig under det tunge kors, Herren havde lagt paa dem.

Flere aar var gaaede, siden dette hændte. Det reisende linedanserfjelskab, hvis medlem den lille Hans paa saa ufriwillig maade var bleven, holdt sig naturligvis med forsæt langt borte fra Friedheim og øvede snart her, snart der i Tyskland sin kunst. Mere og mere forsvandt guttens tanker og erindring om forældre og hjem, og omsider var alt fra fortiden udslettet af hans hukommelse. Kun et minde havde han beholdt, og dette ene minde ledsagede ham ligesom en stille velsignelse fra fædre hjemmet derude i det fjerne, blandt lutter fremmede. Naar han om aftenen lagde sit trætte hoved til hvile, foldede han hænderne og bad den bøn, som hans moder havde lært ham i hans tidligste barndom: Jeg er træt og sove vil, lutter mine øine til. Fader, jeg er tryk i dig; thi du vaage vil for mig. Gjør mig from og god og snil, saa jeg gjør, hvad Jesus vil! Amen! — I nattens timer græd han ogsaa ofte mangel stille taare, uden ret at kunne forstå, hvad der egentlig feilede ham.

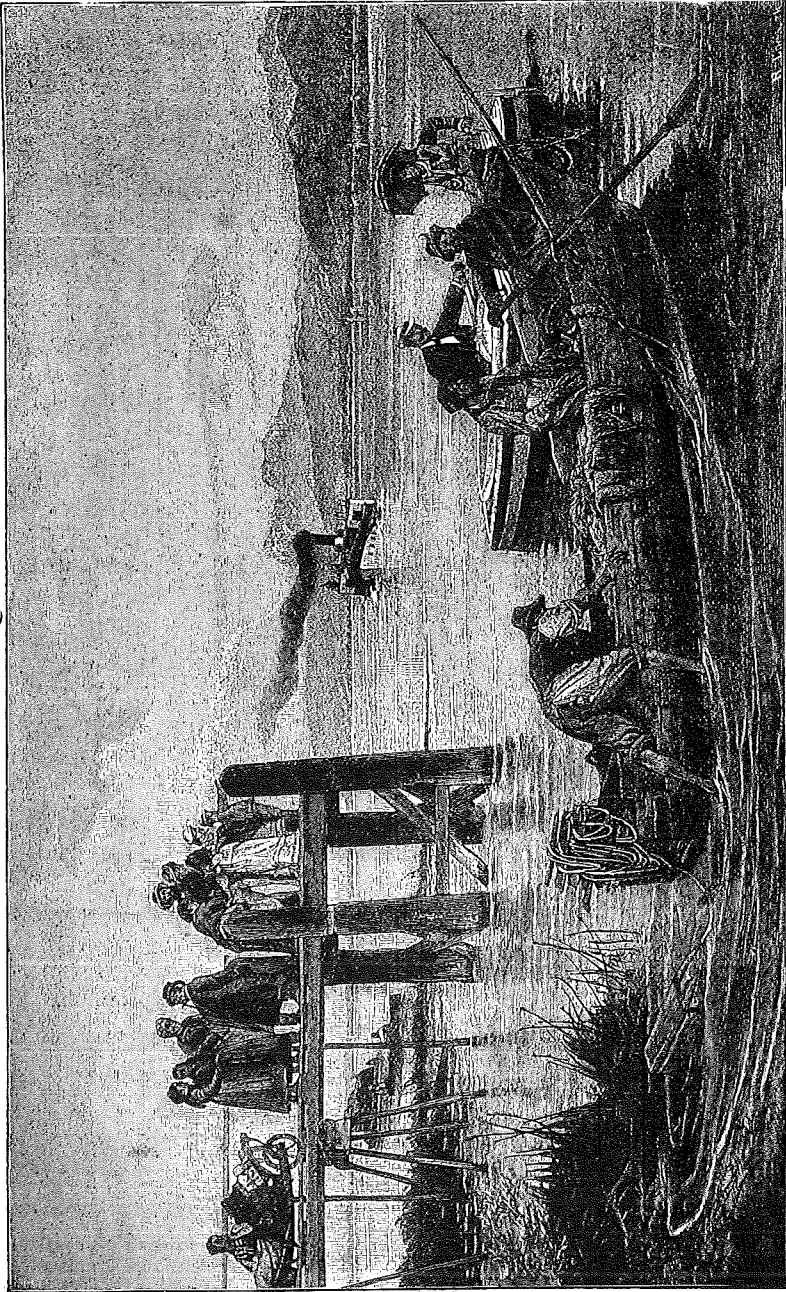
Den lille Frans havde det ikke godt i sit nye hjem. Han maatte ofte udstaa baade spark og slag, naar hans lemmer ikke viste sig smidige nok, og for at faa ham til at blive mere lærvillig og skiftet for de mange vanskelige kunststykker, lod de ham gjenneføge langvarige sultekure og indespærren i et mørkt, fælt rum. Ikke sandt, læser! Det var en sørgelig lod for vor stakkels lille Hansemand?

Bed siden af sine mange plager havde han dog ogsaa trøst og hjælp; thi den kjære herre Gud vogter og paa sine mindste børn og vil ikke, at de skal omkomme i elendighed. Waldemar, direktørens eneste barn, havde sluttet sig med inderlig kjærlighed til gutten. De var omtrent jevnaldrende, kom godt overens og betragtede hverandre som brødre. Den gamle Rupert, selskabets mangeaarige tjener, hang med en slags faderlig kjærlighed ved Frans, og mangen gang sparede han ham for straf ved itide at give ham et vink eller ved at indlægge et godt ord for ham hos sit herk. Om denne sidste maag vi berette lidt nærmere.

Den gamle Rupert havde aldrig kjendt far og mor. Han vidste ikke, hvor han var født, heller ikke hvor gammel han var. Kun hans haar og hans skjegs isgraa farve vidnede om, at han maatte være adskillig tilaars. Paa skole havde han aldrig gaaet, hvorfor ogsaa læse- og skrivekunsten var bleven en ukjendt sag for ham. Derimod havde han i en række af aar øvet sig i dans og alle saadanne kunststykker og var tilsidst bleven et offer for sin kunst. En dag blev han pludselig svimmel, faldt ned fra den høje balancerstige og brat flere af sine lemmer. Dermed laa da hans livs bedste dage bag ham, og han maatte være glad ved at blive antagen som tjenestegut hos dansebanden og som saadan tjene sit daglige brød. Hans ene ben var friskt og ubestadiget, men paa det andet maatte han besværlig hinde sig frem, og hans venstre arm var ganske

Shashorn.

Dampffibet kommer!

lam, derfor maatte han desto flittigere arbejde med den høre. Hans daglige forretning var at fodre hestene, smøre vognen, tage maden, vasse op, fungere som barnepige for de to smaagutter og meget mere. Flere dage og nætter i træk sad han paa vognens ophøjede sæde og regjerede sine to magre heste, som i grunden slæbde sig ligesaa møjsommelig gjennem verden som Rupert selv. Sandelig, han kunde være et følgeværdigt eksempel paa trofast, lydighed og et nøjsomt sind, den gamle, snille Rupert!

„Frans, da! Frans! Kommer du ikke snart og leger med mig, da?“ raabte Waldemar og stirrede op i høiden, hvor Frans netop tilfede ud gennem en glugge paa taget og saa ned i det smudsige, trange gaardsrum, som tilhørte det vertshus, hvor vore reisende opholdt sig. — „Far siger, jeg maa holde ud endnu en halv time“, raabte Frans, „men den gaar snart, og saa kommer jeg ned, — da skal vi lege.“ „Er din far deroppe?“ „Nei, Waldemar, men jeg tør ikke løbe ned, for da faar jeg prygl, ved du.“ „Kan ikke du komme ned til mig, saa kommer jeg op til dig“, skreg Waldemar, „for jeg er saa kjed af at være alene herne.“

(Fortsættes.)

Næshornet.

(Med billede.)

Næshornet hører til den dyrefamilie, som har faaet navnet tykhudede, og dens nærmeste slegtning er flodhesten.

Sit navn har dette dyr faaet af et eller to kegledannede, tilspidsede og bagtil noget krummede horn, som findes ovenfor dens snude. Det enhornede næshorn lever i Asien, især i For- og Bagindien samt de tilgrænsende dele af det sydligste China, medens det tohornede næshorn har sit hjem i Afrika, hvor det findes helt fra

kaffernes land og til Abyssinien. Ogsaa i Asien findes dog paa enkelte steder tohornede arter, saaledes paa øen Sumatra.

Næshornene er store, plumpe dyr med en tyk, langstrakt krop, lave ben og kort tyk hals. Farven har i almindelighed et brunt skjær, men det altid vedhængende smuds giver huden et graaligt udseende.

Næshornene færdes mere om natten end om dagen. I den varmeste tid af dagen sover de paa et skyggefuldt sted, idet de ligger halvt paa siden og halvt paa bugen med hovedet fremstrakt. Deres søvn er meget fast, saa at man kan nærme sig dem uden stor forsigtighed, og deres høie snorsten høres et godt stykke borte.

Ved mørkets frembrud reiser den plumpe skabning sig, tager sit dyndbad, rækker og strækker sig og gaar nu paa græs. Den æder helst buskvekster, tidsler, siv, steppegæs o. s. v. I regntiden forlader den gjerne skovene og holder sig til det dyrkede land, hvor den anretter store ødelæggelser.

I modsætning til elefanten lever næshornet ikke i hjorder, men enkeltvis eller i smaaflokke paa 4–10 stykker. Den svømmer fortræffelig, men dykker tun, naar den er nødt dertil. Dens syn er kun lidet udviklet, og derfor er det forholdsvis let at undgaa dens rasende angreb. Den øvede jæger lader den komme sig 10–15 skridt nær og springer saa pludselig tilside; det forbitrede dyr styrter da forbi og lader sit raseri gaa ud over stene og træer eller river dybe furer i jorden.

Næshornet var blandt de dyr, som de gamle romere førte til sin by fra dens fjerne hjem for at lade den optræde paa kamppladsen. Saaledes fortælles der om Pompejus, at han bragte næshorn til Rom for at lade dem, ligesom saa mange andre vilde dyr, kæmpe til det forlystelseslyge folks fornøjelse.

Elsker du Jesus Kristus?

En gut ved navn Hopu fra en af Sandwichsøerne var ved Guds naadige sørelse bleven bragt til Amerika og der kommen til troen paa sin frelser. En aften var han i et selskab, hvor en verdenslig sindet lovkyndig gjorde sig fornøjelse af at indvikle ham i adskillige spidsfindige spørgsmaal. Endelig svarede Hopu: „Jeg er en stakkels gut af hedenste forældre, og det kan ikke undre mig, om min uvidenhed og mit daarlige engelsk vækker Deres latter. Men en gang skal der holdes en forsamling, langt større end denne her; ved den skal vi alle være nærværende. Da skal der kun forelægges os et eneste spørgsmaal, nemlig dette: 'Elsker du Jesus Kristus?' Da, min herre, tænker jeg, at jeg skal svare ja; men hvad vil De da svare?" Alle tilstedeværende forstummede. Berten bemærkede nu, at da det allerede var sent, vilde de slutte aftenen med bøn, og han foreslog, at Hopu skulde holde den. Dette gjorde han ogsaa, og han udøste sit hjerte for Gud i bønner og forbønner. Alle var dybt bevagede, men især den lovkyndige, og da de skiltes ad, tog han hjem med sig de ord: „Hvad vil du da svare?" og disse ord forlod ham ikke, før han havde fundet sin frelser. Alle vanskeligheder, forskjelligheder og adskillelser skal engang opløse sig i det eneste, store spørgsmaal: „Simon, Jonas's søn, elsker du mig?"

Et og andet.

Arvesyndens. Da Luther en dag havde barberet sig, sagde han til en af sine venner, Justus Jonas: „Der har du et billede paa arvesynden i os. I dag er jeg glat om hagen, imorgen atter skjægget. Saaledes kommer ogsaa synden paany frem hos os, indtil man klapper vor grav til med spaden.“

Jeg har seet en fader begynde med to tomme hænder og faa to fulde; jeg har seet en søn begynde med to fulde hænder og faa to tomme.

Ikke saa dumt. Moderen: „Nu maa du tilfængs, lille Mis. Kan du se, alle de smaa tyllinger gaar ogsaa iseng.“

Barnet: „Men den gamle høne, den gaar med, mor!“

Et tydeligt vind. De gamle soldater i invalidehospitalet i Paris pleiede gjerne, naar de havde fortalt de besøgende om sine oplevelser i krigen under Napoleon den store, at slutte sin beretning med, at ved denne eller hin leilighed havde keiseren talt med dem. Ganske naturligt spurgte saa de besøgende, hvad keiseren da havde sagt til dem, og fik bestandig det samme svar. Keiseren havde sagt: „Min ven, der har du et femfrancsstykke til at kjøbe dig tobak for!“

Anekdote. En landmand i nærheden af Köln havde i længere tid leveret smør til en bager i denne by, nemlig en otte pund „klump“ ad gangen. Men da bageren en gang veiede smøret, fandt han, at stykkerne var et pund for lette og lod dem nu staa, til landmanden kom igjen. Landmanden saa, at smøret kun veiede syv pund og sagde: „Det er rigtigt, men det er ikke min skyld, for jeg har ingen vegt hjemme, men paa den ene vegtstaal lægger jeg smøret og paa den anden det otte pund's brød, som jeg tager med fra Dem.“ Bageren skal være bleven meget lang i ansigtet.

Børneblad.

Indbundne Aargange af „Børneblad“ sælges til højsjede priser:

Børneblad, 1889, en aargang. 25 cents.

„ 1886-1887, to aargange 35 „

„ 1886-1888, tre aargange 45 „

Bøgerne sendes portofrit. Bestillinger sendes til

LUTH. PUB. HOUSE,

Decorah, Iowa.

Angen tilfældighed.

Berlin levede for nogle aar siden en agtet forretningsmand, som ikke paa nogen maade kunde taale, at man talte om tilfældigheder. Han pleiede da i almindelighed at fortælle sin egen ungdomshistorie og sluttede altid med det spørgsmaal: Kalder du dette en tilfældighed?

En stiftels gut vandrede en regnfuld aften omkring paa en kirkegaard i en by, beliggende midt imellem Templin og Prenzlau. Denne gut var ingen anden end mig selv. Jeg var rømt fra Berlin, da jeg frygtede for at blive straffet for nogle guttestreger, som jeg kort forud havde udført sammen med nogle daarlige kamerater. Jeg havde da fattet den eventyrlige plan at ligge mig frem til Stettin og der tage plads som kaptajnsgut paa et skib. Men jeg havde hverken reisepenge eller penge — det gik daarligt med at ligge for mig, og ingen vilde give den lille landstryger nattelegis.

Jeg opdagede tilslut trods mørket paa kirkegården en aabning, som jeg troede var et kjeldervindu. Glad ved at finde ly for regnet, vilde jeg krybe derind i det haab at kunne tilbringe natten der. Men da jeg vilde stige ned paa den indre side, tabte jeg fodfæstet og faldt dybt ned. Jeg kom alligevel ikke til skade ved faldet og lagde mig til at sove uden at ane, hvor jeg befandt mig.

Først ud paa morgenen blev det klart for mig, at jeg laa i en ligkjelder, omgivet af kister. Gulv af forskrækkelse søgte jeg at komme ud; men jerndøren var laaset med dobbelt laas, og vinduet laa mindst otte fod oppe paa den glatte murvæg.

Jeg var saaledes fangen; jeg raabte af alle kræfter om hjælp; men hele den lange dag hørte jeg ingen lyd. Atter hengik en nat, og jeg laa der alene og hjælpeløs. Den anden morgen laa jeg udmattet af sult og forskrækkelse paa jorden. Da knagede det i døren, og en pige traadte ind. Glad sprang jeg op og styrkede imod hende, men hun slog forskrækket døren igjen og styrkede skrigende afsted. Til min store glæde kom hun alligevel snart igjen, ledsaget af sin fader. Det

var paa høi tid; thi jeg var nu nær ved at blive vanvittig.

Den mand, som befriede mig af ligkjelder, var skolelærer paa stedet. Jeg maatte følge ham hjem og fortælle ham min historie, hvilket jeg ogsaa gjorde overensstemmende med sandheden.

„Gud har sikket sine tanker med dig,“ sagde den ærværdige mand, „siden han har reddet dig paa en saadan underfuld maade. Denne ligkjelder ligger saa affides, at ikke noget menneske vilde kunne høre dine raab derfra. I mange aar har jeg ikke tænkt paa at gjøre rent i den; men idag faldt det mig ind at sende min datter derned. Et par gange vilde jeg udfætte det; men uophørlig kom samme tanke tilbage med tvingende magt.“

For mig blev der nu ikke længere tale om at tage hyre som skibsgut. Jeg vendte tilbage til mine forældre og bad om deres tilgivelse, som de med glæde skjænkede mig.

Den angst, jeg havde udstaaet, og endnu mere min underfulde frelse blev virksomme midler til at gjøre mig til et andet menneske; men en tilfældighed var det ikke, det er jeg vis paa; det var Gud, som styrkede det saaledes, forat det skulde tjene til min sjæls frelse. Dette er min urokkelige overbevisning, og jeg skulde ønske, at ogsaa I vilde tro det.“

(Sv. Barnav.)

Opløsning paa gaader i nr. 40:

1. Diamantgaaden:

			S						
			M	A	N				
			V	A	R	D	Ø		
		Æ	G	Y	P	T	E	N	
S	A	R	P	S	B	O	R	G	
		A	A	L	B	O	R	G	
			F	L	O	R	Ø		
			Æ	R	Ø				
						G			

2. Billedgaaden:

En parlamentær eller underhandler.